

การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา

English Listening and Speaking Skill Development by English Language Activities

สุรศักดิ์ แจ่มเจริญ*

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมเสริมทักษะภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Communicative English through Media (1500107) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 43 คน จาก 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา พัฒนาชุมชน ชีววิทยา และพระพุทธศาสนา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการสอนกิจกรรมเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาแบบทดสอบการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา และแบบบันทึกผลการเรียนรู้หลังการฝึกสนทนาของนักศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความ

สามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังทดลองโดยใช้ t-test for Dependent Samples

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา มีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในภาพรวมนักศึกษามีความคิดเห็นหลังจากได้ฝึกกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.57)

คำสำคัญ: กิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Abstract

The purposes of this research were to study the result of using language activities of undergraduates enrolling English general education courses in the first semester, academic year 2012 and their attitude towards the English language activities.

*สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

Research methodology is experimental research. Population was 43 undergraduates enrolling the Communicative English through Media course majoring in Sports Science, Community Development, Biology and Buddhism. The research instruments were lesson plans, listening and speaking English activities, a pre-test and a post-test, scoring rubric for communicative English speaking competence, and 5 rating scale attitude to English activities. The statistics used in data analysis were means score, standard deviation and t-test for dependent samples.

The results were as follows: 1) after using listening and speaking English activities, the score of the communicative abilities significantly increased at the level of .05. and 2) overall, undergraduates' attitude towards listening and speaking English activities was in the highest level with the means value at 4.57.

Keywords: English Language Activities English Listening and Speaking Skill Development English for Communication

บทนำ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความสำคัญมากภาษาหนึ่งที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร และมีบทบาทสำคัญยิ่งในด้านธุรกิจ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นรวมทั้งการทำงานทุกระดับ ขณะนี้หลายประเทศทั่วโลกได้ให้ความสำคัญในเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น และประเทศไทยก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่กำลังขยายตัวในด้านธุรกิจ และด้านเศรษฐกิจต่างๆ ไปทั่วโลก ส่งผลให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ประเทศไทยได้กำหนดทิศทางใน

การพัฒนาประเทศ โดยเน้นการพัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีคุณธรรม มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีทักษะ และดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสมในแต่ละช่วงวัย สถาบันทางสังคมและชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็ง สามารถปรับตัวและรู้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลง จึงจำเป็นสำหรับ คนไทยที่ต้องปรับตัวโดยการยกระดับคุณภาพด้วยการเสริมสร้างองค์ความรู้ต่างๆ ได้แก่ ความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555: 7 - 8)

ปัจจุบันคนไทย และคนทั่วโลกเห็นความสำคัญของภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองกันมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่กลุ่มประเทศอาเซียน และทั่วโลกยอมรับและถือเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้กันมาก ไม่อาจจะใช้ในการติดต่อสื่อสาร การค้าขาย การติดต่อธุรกิจ และการเรียนหรือการสอนในทุกระดับ ดังที่คริสตัล (Crystal, 1997: 101-103) ได้กล่าวไว้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการศึกษาเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการสอนในสถาบันต่างๆ อย่างแพร่หลาย และบุคคลที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยใช้ทักษะพื้นฐานทั้ง 4 คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้ดี มักจะมีโอกาสได้ทำงานในหน้าที่สำคัญๆ และมีความก้าวหน้าเร็วกว่าบุคคลที่ไม่มีความสามารถทางภาษานี้ ทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ การพูด ดังที่ศศิลักษณ์ เกตุจรัส (2543: 31) ได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่า เป็นกระบวนการที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูล หรือถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยใช้ถ้อยคำหรือกิริยาท่าทางประกอบ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตนเองได้ตั้งไว้ เช่นเดียวกับ นูนาน (Nunan, 1991: 31) ที่ได้ชี้ให้เห็นว่าคนส่วนใหญ่มักถือว่าความสามารถด้านการพูดเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากความสามารถดังกล่าวเป็นการแสดงถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา สอดคล้องกับสุมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 167) ที่ได้ให้ความเห็นไว้ว่าทักษะการพูดเป็นทักษะ

ที่เข้กันมากที่สุด และยังเป็นทักษะสำคัญที่จำเป็นมากในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เนื่องจากแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ในภาษานั้นๆ เป็นอย่างดี ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา อุดมศึกษา หรือการศึกษานอกระบบ ที่ได้เห็นความสำคัญของการนำวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเข้าไปในหลักสูตร และได้กำหนดให้มหัศจรรย์ภาษาอังกฤษที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในระดับปริญญาตรี ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ และในการศึกษาต่อในอนาคตได้อีกทั้งอิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์ที่กำลังแผ่เข้าครอบคลุมนวิถีชีวิต ประจำวันของคนไทย และการดำเนินธุรกิจต่างๆ เพิ่มขึ้นทุกขณะ จึงทำให้คนทั่วโลกมองเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษซึ่งสามารถเรียกได้ว่าเป็นภาษาที่สองของหลายๆ ประเทศได้ในขณะนี้

จากแนวคิดข้างต้นกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อมนุษย์เราในปัจจุบันมากไม่ว่าจะเป็นในด้านใด แต่จากการที่ผู้สอนภาษาอังกฤษไม่ค่อยให้ความสำคัญในการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากนัก ส่งผลให้การจัดการเรียนสอนไม่ค่อยมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังเช่นเมท์ฟอร์ด (Mountford, 1986: 3) ได้กล่าวไว้ว่าครูไทยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการสอนถึงร้อยละ 90 เป็นผลทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้งจากการฟัง และการพูด นอกจากนี้แล้วกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของผู้เรียน แนวคิดนี้สามารถสะท้อนได้ถึงผลสัมฤทธิ์ที่จะได้ของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษในอนาคตได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครเป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้เปิดสอนตั้งแต่วันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2435 เป็นต้นมา ปัจจุบันเปิดสอนในระดับ

ปริญญาตรี ประกาศนียบัตรบัณฑิต ปริญญาโท และระดับปริญญาเอก และการจัดหลักสูตรการศึกษาของมหาวิทยาลัยที่ดีและมีประสิทธิภาพนั้นจะต้องตอบสนองปัญหาของประเทศด้านประชากร และการพัฒนาสังคมได้ตรงเป้าหมาย อีกทั้งที่ตั้งของมหาวิทยาลัยในปัจจุบันได้ตั้งอยู่ใกล้กับสถานการศึกษาอื่นๆ สนามบินดอนเมือง ศูนย์ราชการแจ้งวัฒนะ เขตธุรกิจ และเขตนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งในลำดับต่อไปจะมีการขยายตัวทางด้านธุรกิจ อีกมากในด้านอาชีพ และนักศึกษาส่วนใหญ่ของมหาวิทยาลัย ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะในการฟัง-พูด จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง นอกจากนี้ จากการสอบถามนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผ่านมา ทำให้ได้ทราบว่านักศึกษา ยังขาดความมั่นใจ ขาดความกล้า และขาดความเชื่อมั่นที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร

จากปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจคิดค้นหาวิธีการที่จะช่วยให้นักศึกษาในระดับปริญญาตรีสาขาวิชาอื่นที่ไม่ได้ศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีพัฒนาการด้านความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น โดยพิจารณาจากกิจกรรมต่างๆ ที่สามารถช่วยเพิ่มความสามารถด้านการฟัง-พูดให้กับนักศึกษาได้ โดยกิจกรรมที่ใช้อย่างมีประสิทธิภาพได้แก่ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ สถานการณ์จริง กิจกรรมเสริมทักษะ การฝึกอบรม กิจกรรมคำภาษาอังกฤษ เป็นต้น ทั้งนี้ผู้วิจัยเลือกนำกิจกรรมเสริมทักษะมาใช้ เพื่อให้ นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน ใช้ในการฝึกงาน และใช้กับการประกอบอาชีพ ในอนาคตได้เป็นอย่างดี กิจกรรมเสริมทักษะในที่นี้คือ กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการ ด้านการฟัง-พูด โดยใช้สถานการณ์จำลองต่างๆ ให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ และนำความรู้ที่ได้เรียนนำมาประยุกต์ใช้โดยผู้วิจัยจะเลือกใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น เกมเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง-พูด การสนทนาโต้ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน เป็นต้น โดยหวังว่ากิจกรรมดังกล่าว จะช่วยส่งผล

ให้นักศึกษาสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น และสามารถนำไปใช้จริงได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. แบบของการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ
2. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Communicative English through Media (1500107) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 43 คน จาก 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา พัฒนาชุมชน ชีววิทยา และพระพุทธศาสนา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ มี 3 ชุด ได้แก่
 - 3.1 กิจกรรมเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2 แบบทดสอบการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการทดลอง
 - 3.3 แบบสอบถามความคิดเห็นต่อกิจกรรมเสริมทักษะ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 4.1 ดำเนินการทดสอบนักศึกษา ก่อนทำกิจกรรมเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
 - 4.2 ดำเนินการทดลองโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะที่ได้จัดเตรียมไว้บนที่กพฤกษกรรมของนักศึกษาและผลที่ได้จากการใช้กิจกรรมเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

4.3 หลังจากผู้วิจัยดำเนินการทดลองครบตามแผนที่กำหนดไว้ จึงทำการทดสอบนักศึกษาหลังทำกิจกรรมเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษอีกครั้งโดยใช้แบบทดสอบชุดเดิม เพื่อประเมินผลพัฒนาการด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

4.4 นักศึกษาแสดงความคิดเห็นหลังการทดลองด้วยกิจกรรมเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยตอบในแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

4.5 รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนทดสอบการใช้กิจกรรมเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนและหลังการทดลอง และจากข้อมูลการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

5.1 นำคะแนนการประเมินผลการฟัง-พูดที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.2 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา

5.3 วิเคราะห์ผลเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for dependent samples

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษามีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.57)

อภิปรายผล

1. ผลจากการวิจัยพบว่าการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปได้สูงขึ้นหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพิจารณาได้จากผลคะแนนจากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของงานวิจัย

2. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ทำให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยการฝึกฝนและเรียนรู้จากโครงสร้างภาษาคำศัพท์ และสำนวนต่างๆ ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ได้แก่ กิจกรรมคู่ และกิจกรรมที่ผู้เรียนมีเพียงข้อมูลบางส่วน โดยนักศึกษาจะต้องหาข้อมูลจากผู้อื่นด้วยการถาม-ตอบ และการทำชิ้นงานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จตามจุดประสงค์ ทำให้นักศึกษากล้าพูด และสนทนาโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลว่าจะพูดผิดหรือไม่ ส่งผลให้กล้าแสดงออกมากขึ้น นักศึกษาทุกคนได้มีส่วนร่วมในแต่ละกิจกรรมอย่างเต็มที่ สอดคล้องกับแนวความคิดของลิตเติลวูด (Littlewood, 1995: 22-64) ในเรื่องการใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษาและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และฮาร์เมอร์ (Harmer, 1991: 92-152) ในเรื่องการใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารในเรื่องการเจรจา ข้อตกลง การถ่ายทอดคำแนะนำต่อกิจกรรม และการเติมข้อมูลที่ขาดหาย

3. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา ผู้วิจัยได้เรียงลำดับกิจกรรมเริ่มจากง่ายไปหายาก โดยให้นักศึกษาฟังบทสนทนาง่ายๆ ไปจนถึงการได้ฝึกพูดสนทนากับคู่ของตนเองจนสามารถสนทนาตอบโต้กันตามสถานการณ์ที่กำหนดได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้วิจัยได้ทำหน้าที่เพียงผู้อำนวยความสะดวก คอยแนะนำวิธีการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม โดยทำหน้าที่จัดเตรียมสื่อการเรียนรู้

จัดรูปแบบกิจกรรมกำหนดบทบาทต่างๆ ให้นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เพื่อให้กิจกรรมทั้งหมดดำเนินไปอย่างราบรื่น โดยที่ผู้วิจัยมิได้เข้าไปมีส่วนร่วมในขณะที่นักศึกษากำลังปฏิบัติกิจกรรมแต่อย่างใด เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมดังกล่าวเป็นไปตามแนวคิดของยากัง (Yagang, 1993: 18) ที่ได้วางแนวทางการใช้กิจกรรมกับผู้เรียนว่าควรเป็นการพัฒนาทักษะของผู้เรียนโดยตรง ได้แก่ การระดมสมอง การให้ผู้เรียนเดาหรือทำนายว่ามีอะไรบ้าง แล้วผู้สอนเขียนบนกระดานเพื่อเป็นการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดมีทักษะพื้นฐานก่อนที่จะเริ่มเรียนจริง เช่นเดียวกับ อัจฉรา วงษ์โสธร (2543: 81-83) ที่ได้กำหนดให้มีกิจกรรมและตัวกระตุ้นเพื่อให้การทำกิจกรรมทางภาษาประสบความสำเร็จ กิจกรรมในที่นี้ได้แก่ การให้บรรยายสิ่งของหรือภาพ การบอกให้วาดภาพหรือเขียนแผนภูมิ การบอกให้ประกอบชิ้นส่วนเครื่องมือ กลไก อย่างใดอย่างหนึ่ง การอธิบายให้จัดเรียงลำดับภาพ การบอกทิศทางไปที่ใดที่หนึ่ง การเล่าเรื่อง การรายงาน การแสดงความคิดเห็น และการบรรยายเหตุการณ์ บุคคล สถานที่ เป็นต้น และตัวกระตุ้น ได้แก่ ตัวกระตุ้นในที่นี้ ได้แก่ ตัวกระตุ้นที่เป็นข้อความ ภาพ สถานการณ์ กิจกรรมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วม และตัวกระตุ้นที่เป็นไฮเทค เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง วิดีทัศน์ เป็นต้น

4. กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาเป็นกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ส่งผลให้บรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นไปอย่างสะดวก ผ่อนคลาย ราบรื่น และสนุกสนาน นักศึกษากล้าพูด และกล้าแสดงออก ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ เป็นผลมาจากนักศึกษาได้เปิดใจให้กว้างที่จะเรียนรู้ จึงทำให้การปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักศึกษาได้เพิ่มพูนความรู้ความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตได้จากการที่นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ได้ฝึกพูดสนทนากับคู่ของตนเอง ได้มีการช่วยเหลือคู่ของตนเองจากการสนทนาในแต่ละสถานการณ์ที่กำหนด ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนสนุกสนาน ไม่ตึงเครียด และปราศจากความกดดันนักศึกษา

ที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือนักศึกษาที่เรียนอ่อนกว่า ส่งผลให้นักศึกษาที่เรียนอ่อนกล้าพูดและแสดงออกมากขึ้น ทำให้นักศึกษามีเจตคติที่ดี มีความมั่นใจ และกล้าสนทนาเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น อันเป็นทางนำไปสู่ความเชื่อมั่นที่จะใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและในอนาคตต่อไปมากขึ้น การปฏิบัติดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของอุมพร ภูพานเพชร (2547: 54) ที่ได้ค้นพบว่า การเรียนรู้ในบรรยากาศที่เป็นกันเองจะทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกกดดันหรือเครียด ไม่เกรงกลัวผู้สอน และการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนจะเป็นไปได้ด้วยดี การที่นักศึกษาร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมนั้น ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองไม่รู้สึกถูกสอน ถูกบังคับ หรือถูกสั่งการ จึงทำให้บรรยากาศในการปฏิบัติกิจกรรมเป็นกันเอง สนุกสนาน และไม่เครียด

5. จากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา ผลจากการประเมินทำให้ได้ทราบว่านักศึกษามีความพึงพอใจ และมีความเชื่อมั่นในกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาว่าจะช่วยให้เขามีพัฒนาการด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งนักศึกษามั่นใจว่าจะสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้ไปใช้กับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันหรือในอนาคตได้ ดังผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาที่อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.57) แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษที่ส่งผลให้ทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อภาษา

อังกฤษเป็นไปในทางบวก สอดคล้องกับแนวคิดของแครชเซน (Krahen, 1983: 37-38) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนจะมีผลต่อความรู้สึก และมีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ทางภาษาเป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในทางวิชาการ

1.1 ควรมีการนำกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาไปใช้ร่วมกับกิจกรรมอื่นๆ เพื่อให้นักศึกษาจะได้จดจำสถานการณ์ที่ได้เรียนรู้และนำไปปรับใช้กับสถานการณ์อื่นได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และในอนาคตได้

1.2 ควรนำวิธีการใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาไปใช้กับผู้เรียนระดับอื่นๆ เพื่อเป็นการพัฒนาพฤติกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการนำสื่อการเรียนการสอนชนิดอื่นๆ มาใช้ร่วมกับการใช้กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีโอกาสเรียนรู้เพิ่มเติมจากการฝึกทักษะทางภาษาด้วยสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย

2.2 ควรมีการศึกษาค้นคว้าผลในระยะยาวเพื่อจะเป็นการติดตามพัฒนาการด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา

บรรณานุกรม

- ศศิลักษณ์ เกตุจรุง. (2543). **การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). **สรุปสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ. 2555 - 2559**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : www.nesdb.go.th/Portals/0/news/plan/p11/SummaryPlan11_thai.pdf วันที่สืบค้น 2555, เมษายน 9.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2543). **การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาพร ภูพานเพชร. (2547). **ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Crystal, David. (1997). **English as Global Language**. Cambridge : Cambridge University Press.
- Harmer, Jeremy. (1991). **The Practice of English Language Teaching**. London: Longman.
- Krashen, S. D. (1983). **Principle and Practice in Second Language Acquisition**. Oxford: Pergamon Press.
- Littlewood, William. (1995). **Communicative Language Teaching**. Cambridge: University Press.
- Mountford, Alan. (1986). **Teaching and Learning English in Thailand. Some Problems and Remedies**. PASSA 16 (December) : 3.
- Nunan, David. (1991). **Understanding Language Classroom**. New Jersey: Prentice Hall.
- Yagang, Fan. (1993, January). **"Listening Problems and Solution," in English Teaching Forum**. London : Longman.